

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2484/2020
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужила АА, ББ и ВВ, као правних следбеника сада пок. ГГ, бившег из ..., сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Брајер, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8876/2019 од 09.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8876/2019 од 09.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 14831/18 од 24.05.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилама – правним следбеницима пок. ГГ, бив. из ..., на име накнаде штете због неисплаћивања пензија за период од септембра 2009. године до јануара 2014. године исплати износе са припадајућом законском затезном каматом наведене у том ставу. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила у делу у коме су тражиле да се обавеже тужени да им као правним следбеницима пок. ГГ бив. из ..., на име накнаде штете због неисплаћивања пензија у периоду од септембра 2009. године до јануара 2014. године исплати преко досуђених износа, а до тражених износа са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавеже тужени да тужилама накнади штету због неисплаћивања пензија у периоду од новембра 1999. године до августа 2009. године и у периоду од фебруара 2014. године до марта 2015. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 472.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8876/2019 од 09.01.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 14831/2018 од 24.05.2019. године у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиљама на име накнаде штете због неисплаћених пензија за период од септембра 2009. године до септембра 2012. године исплати таксативно наведене износе са припадајућом каматом од доспелости сваког појединачног износа па до исплате и у ставу трећем и четвртном изреке пресуде. Ставом другим изреке, делимично је усвојена жалба туженог, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду П 14831/2018 од 24.05.2019. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен захтев тужиља којим су тражиле да суд обавезе туженог да им исплати на име накнаде штете због неисплаћивања пензија за период од октобра 2012. године па до фебруара 2014. године таксативно наведене износе са припадајућом каматом од доспелости сваког појединачног износа, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су благовремено изјавиле ревизију на став други изреке исте, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у побијаном ставу, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиља није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе, која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиља, нема.

Према утврђеном чињеничном стању правном претходнику овде тужиља је решењем туженог од 04.08.1992. године признато право на пензију почев од 30.06.1992. године, и иста му је исплаћивана све до 24.11.1999. године, када је обустављена исплата. Тужбом од 12.10.2012. године правни претходник овде тужиља, тражио је накнаду штете на име доспелих, а неисплаћених пензија за период од 01.12.1999. године па до 01.10.2012. године, док је поднеском од 29.06.2017. године захтев опредељен тако да су тражени и износи за период од 01.12.2012. године до 31.03.2015. године. У току доказног поступка изведен је доказ вештачењем и допунским вештачењем вештака економско-финансијске струке који је израчунао износе мање исплаћене пензије у периоду од 01.11.1999. године, закључно са 31.03.2015. године.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужени својим неправилним поступањем, односно обуставом исплате пензија тужиоцу у утуженом периоду које је остварио на основу напред наведеног решења, причинио штету у висини месечних износа који су утврђени вештачењем, па је применом одредбе члана 172. Закона о облигационим односима усвојио захтев тужиља, с тим да је на досуђени износ накнаде досуђена и законска затезна камата сходно одредби члана 277. Закона о облигационим односима и то почев од доспелости сваког појединачног износа, с обзиром да се ради о накнади материјалне штете.

Другостепени суд је закључио да је правилна одлука првостепеног суда за период од септембра 2009. године до септембра 2012. године, али да је захтев за накнаду штете насталу за период од октобра 2012. године до фебруара 2014. године постављен тек у писаном поднеску од 29.06.2017. године, због чега је за тај период наступила застарелост тужиочевог потраживања у смислу одредбе члана 376. ЗОО, па је у том делу преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев применом члана 394. став 4. ЗПП.

Према чланом 376. Закона о облигационим односима потраживање накнаде проузроковане штете застарева за 3 године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило (став 1). У сваком случају ово потраживање застарева за 5 година од када је штета настала (став 2).

Према члану 186. ЗОО обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете, али застарелост потраживања по овом основу (члан 376. став 1) почиње да тече од дана у коме је оштећени дознао за штету и учиниоца (субјективан рок).

Одредбом члана 361. став 1. истог Закона застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако Законом за поједине случајеве није шта друго прописано.

Код утврђења да је у овој парници дана 12.10.2012. године поднета тужба за накнаду штете за доспеле, а неисплаћене пензије у периоду од 01.12.1999. године до 01.10.2012. године, а да је тек писаним поднеском од 29.06.2017. године прецизиран тужбени захтев и преиначена тужба у смислу члана 200. став 1. Закона парничном поступку повећањем постојећег захтева, односно истицањем другог захтева уз постојећи – за исплату накнаде штете доспелих, а неисплаћених пензија и за период од октобра 2012. године до маја 2014. године (с тим да је захтев из других разлога одбијен за период од фебруара до маја 2014. године) то је и по оцени ревизијског суда наступила застарелост тужиочевог потраживања за период од октобра 2012. године до маја 2014. године у смислу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, како је то правилно утврдио другостепени суд, јер тужилац своје потраживање по преиначеној тужби од 29.06.2017. године за период од октобра 2012. године до маја 2014. године није остварио у оквиру рока прописаног одредбом члана 376. став 1. Закона о облигационим односима.

Како се разлозима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде Врховни касациони суд је ревизију тужиља одбио као неосновану, па је применом члана 414. Закона парничном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић